

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

АЛІЗЕ ШИЛА НА КУХНІ при світлі зірок і вогню, звично згорнувшись калачиком біля печі. Кіптява безладними смугами осідала на її шкірі та спідницях: заплямувалися щоки, й вимальовувалася ще темніша порошок над оком. Вона, здавалося, цього не помічала.

Алізе змерзла. Ні, вона *задубіла*.

Їй часто хотілося, щоб тіло трималося на петлях, щоб вона могла відчинити своєрідні «двері» у грудях і наповнити їх вугіллям та гасом. Чиркнути сірником.

На жаль.

Вона обсмикнула спідницю й посунулася ближче до вогню, обережно, щоб не зіпсувати сукню, яку донині повинна була віддати позашлюбній дочці лоджійського посла. Вигадлива, блискуча річ була її єдиним замовленням цього місяця. Проте Алізе плекала таємну надію, що сукня сама приверне до неї увагу клієнтів, адже такі модні замовлення були, зрештою, прямим наслідком заздрощів, що народжуються лише в бальній залі, за обіднім столом. Поки в королівстві панував мир, королівська еліта — як узаконена, так і нелегітимна — влаштовуватиме вечірки й залазитиме в борги. Це означає, що Алізе ще знайде способи витягнути монети з їхніх вигаптуваних кишень.

Вона несамовито здригнулася, ледь не пропустивши стібок, і мало не впала у вогонь. Колись у дитинстві Алізе так змерзла, що навмисне заповзла у розпечену піч. Звісно, їй навіть на думку не спало, що її може охопити полум'я, вона була ще немовлям, яке підкорялося інстинкту зігрітися. Тоді Алізе ще не знала, якою незвичайною

була її хвороба — холод, що пронизував її тіло, був таким рідкісним явищем, що вона виділялася навіть серед власного народу, який вважали справді дивакуватим.

Дивом вогонь зруйнував лише її одяг і заповнив маленький будиночок димом, який різав очі. Однак слідом пролунав крик, попередивши крихітку, котра зручно примостилася, що її планам прийшов кінець. Розчарована неспроможністю зігріти тіло, вона плакала крижаними сльозами, а мати, витягуючи її з полум'я, отримала страшні опіки, шрами від яких Алізе розглядала ще довгі роки.

— *Її очі,* — промовила налякана жінка своєму чоловікові, котрий прибіг, почувши крики. — Поглянь, що сталося з її очима — вони вб'ють її за це...

Алізе потерла очі й закашлялася.

Очевидно, вона була надто маленькою, щоб правильно запам'ятати слова, промовлені батьками. Алізе пам'ятала лиш історію, яку часто повторювали і яка так міцно врізалася в її свідомість, що вона уявляла, ніби може пригадати голос своєї матері.

Вона ковтнула.

Осад диму застряг у горлі. Її пальці заніміли. Знесилена, видихнула свої переживання у вогнище, що розбурхало ще один стовп сажі.

Алізе кашлянула вдруге, цього разу так сильно, що голка встромилася в мізинець. Вона сприйняла різкий біль з надприродним спокоєм і обережно витягнула голку, перш ніж оглянути рану.

Прокол був глибоким.

Повільно, ледь не по одному, її пальці зімкнулися навколо сукні, яку вона все ще стискала в руці, стримуючи цівку крові найвишуканішим шовком. За кілька секунд — протягом яких вона безтямно дивилася вгору, у димар,

ушінадцяте за ніч — вона відпустила сукню, перекусила нитку зубами й кинула інкрустовану коштовним камінням обновку на стілець, що стояв поруч.

Нічого страшного: Алізе знала, що її кров не заплямує сукню. І все ж, це був хороший привід визнати свою поразку та відкласти одяжину вбік. Тепер вона могла оцінити роботу, яка лежала на стільці. Корсаж опустився, схилившись над спідницею, подібно до дитини, котра сповзала зі стільця. Шовк скупчився навколо дерев'яних ніжок, оздоблення виблискувало на світлі. Слабенький вітерець залопотів у погано зачинене вікно, і єдина свічка згасла, забравши із собою рештки спокою дівчини. Сукня сповзала далі по стільцю, один важкий рукав із шумом упав, і його блискучий манжет зачепив кіптяву на підлозі.

Алізе зітхнула.

Ця сукня, як і всі інші, була не надто гарною. Вона вважала дизайн простим, а покрій — посереднім. Мріяла розкувати свій розум, звільнити руки, щоб творити без зайвих вагань. Проте бурхливу фантазію Алізе завжди втихомирювала злощасна потреба самозбереження.

Лише за життя її бабусі було укладено Вогненні Угоди — безпрецедентні мирні домовленості, які дозволили джинам і людям уперше за майже тисячоліття вільно взаємодіяти. Хоча зовні тіла джинів були практично такими самими, вони були викувані з вогняної сутності, що надавало їм певні фізичні переваги. Натомість людей, чий початок були закладені в бруді та воді, здавна називали *глиняними*. Джини з полегшенням погодилися на укладення Угод, адже обидві раси століттями потопали у кровопролитті, й, хоча ворожнеча між ними залишалася нерозв'язаною, усі вже втомилися від смертей.

Вулиці були оздоблені позолотою рідкого сонця, відкриваючи еру цього крихкого миру. Прапор і монета імперії

були переосмислені у тріумфальному світлі. На кожній королівській речі було викарбувано гасло нової епохи:

НЗПР

Нехай завжди панує рівність

Рівність, як виявилось, означала, що джини повинні пуститися людської слабкості, назавжди відмовившись від властивих їхній расі здібностей: швидкості, сили та здатності зникати, притаманних їхнім тілам. Вони мали негайно покласти край тому, що король оголосив «подібними надприродними явищами», або на них чекала неминуча смерть. Глиняні ж, виставивши себе невпевненими в собі істотами, були готові викрикувати звинувачення в обмані, не замислюючись над значенням. Алізе все ще чула крики, галас заворушень на вулицях...

Вона втупилася в посередню сукню.

Дівчина завжди намагалася не створювати надто вишуканий дизайн, адже екстраординарна робота потрапляла під суворіший контроль, тож її дуже швидко визнавали результатом надприродної витівки.

Лише одного разу, коли Алізе дедалі відчайдушніше намагалася заробити на гідне життя, їй спало на думку вразити замовника не стилем, а майстерністю. До того ж якість її роботи була значно вищою, ніж у місцевої кравчині. Алізе також могла пошити елегантну ранкову сукню за чверть часу, якого та потребувала, і була готова взяти за роботу вдвічі меншу оплату.

Недбалість призвела до того, що її ледве не відправили на шибеницю.

Це зробила не щаслива клієнтка, а кравчиня-конкурентка, яка донесла на Алізе в магістрат. Лише дивом їй вдалося уникнути спроби схопити її вночі, тож вона втекла

зі знайомої сільської місцевості свого дитинства в місто, де її ніхто не знав, сподіваючись загубитися серед натовпу.

Алізе хотіла б позбутися тягара, який завжди носила із собою, але знала безліч причин триматися в тіні. Головною з них було нагадування про те, що її батьки пожертвували своїм життям заради її виживання, і зараз поводитися легковажно означало б зганьбити їхні зусилля.

Ні, Алізе навчилася віддавати свої замовлення задовго до того, як полюбить їх.

Вона встала, піднявши хмару кіптяви, що клубочилася навколо її спідниць. Потрібно було почистити кухонну піч до того, як вранці спуститься місіс Аміна, інакше Алізе, імовірно, знову опиниться на вулиці. Незважаючи на всі зусилля, Алізе виганяли на вулицю більше разів, ніж вона могла порахувати. Дівчина завжди вважала, що можна особливо не старатися позбутися того, що вже було не потрібним. Але ці думки мало її заспокоювали.

Алізе взяла мітлу, злегка здригнувшись, коли вогонь згас. Було пізно, дуже пізно. Упевнене цокання годинника зачіпало щось у її серці, змушувало тривожитися. Алізе мала природну відразу до темряви, укорінений страх, який не могла повністю пояснити. Вона воліла б працювати з голкою та ниткою при світлі сонця, але проводила свої дні, виконуючи роботу, яка справді мала значення: прибирала кімнати та вбиральні Будинку Баз, розкішного маєтку Її Величності, герцогині Джамілі Фетрусської.

Алізе ніколи не зустрічалася з герцогинею, лише здалеку бачила розкішну старшу жінку. Спілкувалася тільки з місіс Аміною, економкою, яка взяла її на роботу лише на випробувальний термін, оскільки вона не мала жодних рекомендацій. Тому Алізе ще не було дозволено спілкуватися з іншими слугами, а також їй не виділили належну кімнату в крилі для прислуги. Замість цього їй відвели

прогнилу комірчину на горіщі, де вона знайшла розкладку, поїдений мілля матрац і половину свічки.

Тієї першої ночі Алізе не могла заснути на своєму вузькому ліжку, оскільки була така приголомшена, що ледве могла дихати. Вона не звертала уваги ні на гниле горіще, ні на поїдений мілля матрац, бо знала, що їй надзвичайно пощастило. Те, що якийсь вельможний дім готовий найняти джина, було дивом, однак те, що їй виділили кімнату, — перепочинок від зимових вулиць...

Звісно, після смерті батьків Алізе підробляла, і їй часто дозволяли спати в приміщенні або в сіннику, але жодного разу їй не виділяли окремої кімнати. Уперше за багато років у неї з'явився особистий простір, двері, які вона могла зачинити. Тоді Алізе відчула себе настільки переповненою щастям, що боялася провалитися крізь підлогу. Її тіло здригалося, коли вона дивилася тієї ночі на дерев'яні балки, які обвивала густа павутина. Великий павук розпустив шматок нитки, опустившись, щоб подивитися їй в очі, проте Алізе тільки усміхнулася, притискаючи до грудей бурдюк з водою.

Вода була її єдиним проханням.

— Бурдюк з водою? — місіс Аміна насупилася так, наче та захотіла з'їсти її дитину. — Дівчино, ти можеш сама собі води дістати.

— Вибачте. Так, авжеж, — сказала Алізе, потупивши очі на подерту шкіру черевиків на носку, яку вона ще не встигла залатати. — Але я зовсім нещодавно переїхала до міста, і мені важко знайти прісну воду так далеко від дому: Поблизу немає належної цистерни, і я поки що не можу дозволити собі склянку води на ринку...

Місіс Аміна зайшлася сміхом.

Алізе змовкла, жар підіймався по її шиї. Вона не знала, чому жінка з неї сміялася.

— Ти вмієш читати, дитино?

Алізе мимоволі підвела очі, уловивши знайоме перелякане зітхання ще до того, як зустрілася із жінкою поглядом. Місіс Аміна відступила, сховавши усмішку.

— Так, — мовила Алізе. — Я вмію читати.

— Тоді спробуй забути.

— Прошу? — почала Алізе.

— Не будь дурною. — Очі місіс Аміни звузилися. — Нікому не потрібна служниця, яка вміє читати. Ти псуєш власні перспективи своїм язиком. Звідки, кажеш, ти родом?

Алізе застигла на місці.

Вона не могла зрозуміти, була ця жінка жорстокою чи доброю. Уперше хтось припустив, що її розум може стати проблемою. Тож Алізе замислилася. Невже це правда? Можливо, саме її голова, надто переповнена, постійно призводила до того, що вона опинялася на вулиці. Можливо, якби поводитися обережно, їй би нарешті вдалося втриматися на роботі довше, ніж кілька тижнів. Без сумніву, вона могла прикидатися дурепою в обмін на безпеку.

— Я з півночі, мем, — тихо сказала вона.

— У тебе не північний акцент.

Алізе ледь не визнала вголос, що виросла у відносній ізоляції і говорила так, як її навчили вихователі, але потім схаменулася, згадавши про своє становище, і промовчала.

— Я так і підозрювала, — промовила місіс Аміна в тишу. — Позбудься цього безглузлого акценту. Звучиш як ідіотка, удаючи із себе якусь аристократку. А ще краще — узагалі нічого не говори. Якщо тобі це вдасться, зможеш бути мені корисною. Я чула, що ваш вид не так легко втомлюється, і сподіваюся, що твоя робота виправдає ці чутки. Інакше не посоромлюся викинути тебе назад на вулицю. Я зрозуміло висловилася?

— Так, мем.